

Là công dân ai cũng có quy

From: nguyen thanhgiang

Date: 2010/3/10
Subject: C

L

(Thay thư c

M

“ Chín r

hơn chỉ u s quay lại đem theo luật xu t b n và t p t c làm vi c v i t i ” ”.

Đ quý v hình dung đ c ph n nào v cu n sách, tôi xin trình b y ở đây l i phi l c a sách có tiêu đ : “ Nghĩ v s m nh công dân ” nh sau:

“ Các c quan thông t n, báo chí và cán b tuyên giáo c a Đ ng lúc thì li t tôi vào hàng c p t i n, lúc b o tôi là k b t m n, là ph n t c h i; lúc lên án tôi là: ch ng Đ ng, ch ng ch nghĩa xã h i. N ng n h n, tôi còn b quy t i: ph n đ ng, gián đ p, ph n b i t qu c, ch ng chính quy n nhân dân vv ...

Các c quan thông t n báo chí ngoài n c và n c ngoài, nh ng ng i thi t tha v i s nghi p dân ch hóa đ t n c thì g i tôi là ng i yêu n c, ng i b t đ ng chính ki n, nhà ly khai, nhà trí th c, nhà dân ch vv ..., đôi khi còn x p h ng là hàng đ u, là ng n c tiên phong.

Th c t , tôi ch là m t công dân, công dân c a n c Vi t Nam.

Là công dân ai cũng có quy n l i và nghĩa v đ i v i t qu c mình.

Đ i u 53 Hi n pháp n c ta ghi: “ Công dân có quy n tham gia qu n lý Nhà n c và xã h i, tham gia th o lu n các v n đ chung c a c n c và đ a ph ng, ki n ngh v i c quan Nhà n c, bi u quy t khi Nhà n c tr ng c u ý dân ”.

Đ i u 69 ghi: “ Công dân có quy n t do ngôn lu n, t do báo chí; có quy n đ c thông tin; có quy n h i h p, l p h i, bi u tình theo quy đ nh c a pháp lu t ”.

Đ i v i nh ng ng i s ng có ý th c, có trách nhi m, hai đ i u trên không ch đ c hi u là nh ng quy đ nh v quy n l i mà là nghĩa v , nghĩa v r t cao c ; là s m nh, s m nh r t thiêng liêng.

Mấy chục năm qua tôi đã kiên trì và nhẫn nại theo dõi những biến động của tâm lý và trí thức của mình, không nên không sự trở lại không biết bao nhiêu gian nguy, khổ nhọc mà tôi đã phải gánh chịu.

Có thể tôi không hoàn toàn vô tư nhưng chắc là tôi không căm hận, không ham mê chức quyền. Thế kỷ đã chứng kiến điều này đủ rõ.

Thật ra tôi đã từng hoài bão nông cụng với ước mơ của một quy định hành vi cao đẹp đưa đến một xã hội no hậu, công bằng hơn, hạnh phúc hơn, vinh quang hơn; nhưng thực tế có thể kể tôi mãi mê làm thơ (thơ ca ngợi những điều tốt, thơ chê ng M...), có thể kể tôi bận làm khoa học- kỹ thuật. Đến khi có điều kiện để thi các điều kiện pháp quy định như sự minh thiêng liêng của công dân nêu trên thì tuổi đã cao mà tôi thì nhận ra là mình không còn được như xưa nữa, trong khi tập thể Việt Nam đã xuất hiện những tài năng hơn hơn thế hệ sung mãn của tôi.

Vậy nhưng tôi vẫn không thể thoát thác cái Sự minh Công dân thiêng liêng của mình vì vẫn còn bám dính mãi lối suy nghĩ nhân “Quả gia hòng vong, sự phụ hòng trách”, cho dù đã trong trường hợp éo le: “Thế sự du du nơi lão hà...”.

Phải thú thật là tôi không vô tư bởi vì tôi vẫn trông mong được hưởng cái ân huệ mà Jean Jacque Rousseau đã nói tới: “Những công dân xứng đáng với bản phận phải được ban thưởng bằng vinh dự chứ không phải bằng được quyền”.

Song lẽ, e rằng điều ước của người này, nơi trông mong này cũng chỉ hão huyền. Đêm qua nằm nghĩ về cái lối phi lý cho tập sách này, tôi bỗng nghĩ ra mấy câu thơ như là rằng rằng rằng mọt:

Đông vui, chiêu đã sống
Trăng chìm nơi đáy giếng
Thăm thẳm lối của người
Xa xa nhà nơi buồn.

Ôi, cái Sự minh Công dân của tôi!, của chúng ta! Nhưng phó thác thật nhé và sự hối hận

mãi còn day dứt.

Đu sao, “ của tin còn mất chút này làm ghi”. Tôi vẫn xin được giải bày để được soi xét.

Xuân Canh Dần ”

Đây không phải là lần đầu những phen phạm trong “ Tú sách gia đình ” của chúng tôi khi như thế này bị sách nhiễu. Các cuốn “ Suy tư và đạo đức ” (năm 2000), “ Nhân quyền và Dân chủ Việt Nam ” (năm 2006) của tôi và cuốn “ Giữ lại trong khi vắng ” của ông Vũ Cao Quỳnh (do tôi làm giúp năm 2005) cũng từng làm tôi lao đao, khốn khổ .

Tôi xin trích đăng lại một vài đoạn trong mấy bài viết trước đây, nói về hoàn cảnh các cuốn sách đó:

“ Cách đây hơn nửa năm, số Văn hoá Thông tin Hà Nội gửi gởi y mời gặp tôi. Tiếp tôi hôm nay có 4 người: ông Chánh Thanh tra số VHTTHN - chủ trì cuộc họp, ông Võ trưởng Võ Xuất bản- Báo chí Văn hoá- Thông tin, một cán bộ của Sở và một công an mặc thường phục.

Mở đầu, ông Chánh Thanh tra tuyên bố các thủ của một người tố cáo rằng anh ta mua được cuốn “ Suy tư và đạo đức ” từ một quán sách gần nhà tôi và để nhờ cơ quan nhà nước truy xét tôi.

Nghe xong thế, tôi xin phát biểu ngay: Để nhờ truy tìm tác giả các thủ đề : 1- yêu cầu anh ta trả lại một số điểm mà ám trong thế ; 2 – giúp chúng ta tìm của hàng sách đó, bắt đóng của, không cho kinh doanh nữa. Kinh doanh sách báo thì phải biết rằng chủ được bán các xuất bản phẩm. Cuốn “ Suy tư và đạo đức ” không xuất bản (không có tên nhà xuất bản) mà chỉ là cuốn sách trong thế sách gia đình như đã ghi ngay ở trang đầu .

Bắt người bắt mũi tên tấn công bắt quật vào mặt mình, ông Chánh Thanh tra trở nên hết sức bối rối.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ nghe tôi thuyết trình là chính (vì họ không có lý lẽ nào), thế ký được biên bản cuộc họp. Trước khi ký, tôi gạch ba gạch đầu dòng nêu ba điểm như sau . Hai gạch

đưa dòng đầu tiên, nhấc lên hai đầu ngón đã nói ở trên. Rồi đưa dòng thứ ba để các ghi nhớ sau: “Đến gặp các đồng chí giúp đỡ tích cực để cuốn sách được xuất bản chính thức. Việc làm này tất nhiên gặp muôn vàn khó khăn, đòi hỏi trí tuệ và lòng dũng cảm, song nếu ai dám đứng lên thì tên tuổi sẽ được ghi vào lịch sử”. Họ đưa ra một hoá đơn phát hành chính. Tôi không ký vì không muốn tôi không vì phạm bất cứ điều khoản nào trong luật xuất bản – báo chí cả. Trước khi ra về, tôi an ủi họ: “Tôi rất thông cảm vì đã không chi trả lòng để giúp các đồng chí hoàn thành nhiệm vụ công tác trên giao. Dù sao, tôi không thể như những kẻ trước sẽ ép phải chấp nhận pháp lý, chẳng lẽ là phải”. Tôi thấy lòng thấy họ cảm phục. Chẳng qua vì bất cảm mạnh áo mà họ bị sai bảo phải làm một việc bên thân họ thấy là không phải” (Trích bài “Kể chuyện sách chẳng lẽ là đi ở trọ” trong cuốn “Nhân quyền và Dân chủ ở Việt Nam” do nhà xuất bản “Tiếng Quê hương” xuất bản tại Hoa Kỳ năm 2007).

Và đây là đoạn trích bài “Chuyện đau lòng về một cuốn sách” cũng in trong cuốn “Nhân quyền và Dân chủ ở Việt Nam” nói trên:

“Đến cuốn “Gợi lại những khi về cõi” của Vũ Cao Quân, tôi rất trân quý nội dung nhưng không hài lòng về hình thức in ấn. Tôi quyết định tìm mọi cách tôn hình thức cuốn sách cho xứng đôi phải xứng với nội dung của nó. Tôi thuê thợ sửa chữa bìa, đặt in bìa. Tôi biên tập lại rồi vẽ nên dùng hình thức photocopy để nhân bản. Dù vậy, cuốn sách dày 392 trang vẫn bị thiếu và đẹp không kém gì những cuốn sách loại đẹp của Nhà xuất bản Chính trị Quốc gia.

Chiều tối 11 tháng 4 năm 2005, giữa lúc trời mưa lâm thâm, tôi đi lấy sách về. Về ra khỏi cửa hàng, một tên công an vây bắt tôi, đẩy tôi lên một chiếc xe ô tô. Tôi bị người ép giữa hai công an. Họ ép sát đến nỗi tay tôi đang cầm vào súng của họ. (Tôi nhớ lại câu chuyện kể ngày nào của đồng nghiệp Trần Đức khi ông cũng vẽ một cửa hàng photocopy cuốn “Nhật ký Riêng Riêng” đi ra, cũng bị vây bắt và tên lên xe và có hai công an người ép hai bên như thế này). Họ đưa tôi về đồn công an phường Thanh Xuân. Sau hơn nửa tiếng ngồi chờ, họ bắt chép những gì tôi đầu đuôi kể đi đầu đuôi kể, có cả máy quay video. Họ kiểm tra, kiểm soát, lập biên bản thu giữ toàn bộ số sách. ...

Sáng 12 tháng 4, theo lệnh mệnh hôm trước, tôi phải lên hội Ban Thanh tra Sở Văn hoá Hà Nội. Lấy tra hỏi, lấy lập biên bản..... Khi người ta đưa biên bản cho tôi đọc lại, trước khi ký, tôi đã nhấc lên và ghi vào đó hai ý chính như sau:

1 - Đây là những bài viết đầy tâm huyết của ông Vũ Cao Quân được tôi tập hợp và đóng lại một cuốn sách đẹp nhưng không phải là sách xuất bản nên tôi và tác giả Vũ Cao Quân không

chúng tôi biết rằng bạn nào liên quan đến Luật Xuất bản và Bộ Luật Hình sự của nước CHXHCNVN. Chúng tôi không hề phạm pháp mà chính việc tịch thu tài sản cá nhân của chúng tôi mới cách bạn ông mới đáng phải đưa ra tòa.

2 - Chúng tôi chỉ cần không bao giờ chúng tôi nhân dân, chúng tôi Tộc quí tộc, cũng không chúng tôi chỉ nghĩa Mác, không chúng tôi đến Cộng sản Việt Nam như nghĩa kiên cố chúng tôi như khi mới khuyến khích chúng tôi nghĩa Mác- Lenin, chúng tôi như sai lầm tại hội trong chế độ chúng tôi của đến Cộng sản Việt Nam. Chúng tôi là những công dân chân chính hiếm hoi có ý chí mạnh mẽ và nói tiếng nói trung thực nhằm xây dựng Nhà nước, xây dựng Đảng mới cách thế giới, tích cực, không xu nịnh, không cẩu thả.

Ra khỏi phòng thẩm vấn Sở Công an Hà Nội, tôi òi chang chang nhìn, không hiểu sao tôi suýt ngã vì đâm xe vào vỉa hè.

Tôi buồn thối nghĩ : Sao cứ đi đi đi đi mãi cái cảnh đàn áp dã man và hành hạ vô lý ngấm tâm những người đã tống vào sinh ra tử cho cuộc cách mạng này như Trần Đ, như Vũ Cao Quận ... , những người chỉ còn một tấm lòng, một cây bút và ít tài giấy ? Sao Đảng chỉ thích để mình trong tình ca, trong tán dương, trong xiêm rơm ?

Không, chúng tôi không chế độ và không thế nào là để Đảng đâu, những người cần thế này thì không lâu nữa Đảng sẽ chết chìm trong những mặt, sẽ đi trong mê mị của quá nhiều những liều tiêm chích sung sướng vào chế độ. Và, rồi đây, trong cơn sám hối muộn màng, không biết Đảng có còn để sự cố gắng duy để nói về cái mới mới cách kính phục để với những người như chúng tôi không ? ” .

Chính cuốn “ Dân chủ và Nhân quyền ở Việt Nam ” này của tôi cùng tình bạn truy đuổi tình bạn. Ông Vũ Cao Quận đã mô tả cuộc trốn nã khốc liệt đó trong bài “ Nghĩ về cuốn sách bị thu giữ ” viết ngày 20 tháng 8 năm 2006 như sau:

“.... Rồi gần đây nhất, sáng ngày 30/6/2006 một lũ trộm cướp thối @ hung hãn xông vào nhà khám nhà, huỷ sách những người như tôi tên bạn chúa Tôn Thu Hoàng và tên phát xít Hít le để mà lừa họ !

Thanh Giang ơi là Thanh Giang ! ... Ông chạ chán, chạ ngán, chạ sợ hay sao ? Nelson Mandela vạ vang trong tù 28 năm đã qua rồi, mọt phát súng nọt mọt Luther King gọt xuống, và bà A - ôn - xu - chi , Nguyễn Vũ Bình đang ở trong tù. Và còn bao thân phận dưng cọt mọt tranh cho dân chạ và nhân quyền vạ đang còn "Trộn trộn gì a bọy sói " chạ làm ông nọt lòng sao? Lạ nạ a trọt cọt nọt đêm khuya leo lọt, Lý Thạ Chi 80 tuạ, nhà lão thành Cách mọt Trung Quạ, trọt lý cao cọt cạ Chu Ân Lai phọt thọt than phọt uọt kêu lên: "Chạ đọt cọt ngọt sọt cạ Mao chạ bao gì có dân chạ !" và sợ kiẹt tàn sát Thiên An Môn ra đọt.

Bạ bè tôi ở Hội Phòng đã đọt Nhân quyền và Dân chạ ở Việt Nam cạ ông vạ lòng trân trọng, quý mọt xen lọt trong sợ lo lọt ngọt mọt họt đang lọt lọt ngọt quanh sinh mọt cạ ông....

Nhạ ngọt vạ đọt bàn vạ dân chạ và nhân quyền cạ Thanh Giang ngọt ngọt nhạ ngọt tọt liẹt lọt chọt, nhạ ngọt danh ngôn danh nhân, nhạ ngọt đọt chọt ngọt xúc tích, nhạ ngọt biẹt mình khúc triết, nhạ ngọt lọt lọt chọt chọt, nhạ ngọt thí đọt cọt thọt. Trình đọt cạ tôi đâu dám làm MC đọt truyẹt cho cuọt sách cạ ông và tọt mọt trang đã là mọt lọt i họt biẹt. Nhạ ngọt bao gì ... bao gì nhân dân Việt Nam đọt cọt đọt mình trong dân chạ và đọt cọt họt ngọt cái quyền làm ngọt i nhạ ông viẹt ? ”

Cái “ sợ lo lọt ngọt mọt họt đang lọt lọt ngọt quanh sinh mọt cạ ông ” mà Vũ Cao Quạ đã vạ vào tôi ngày nào tuọt ngọt nhạ hôm nay lọt i trọt lọt i ngọt p ghé đâu đây!

Cái gì có thọt sợ xọt y ra trong ít gì tọt i ?

Lạ i khám nhà ở ? Lạ i thọt mọt vạ nọt ? Lạ i viẹt biên lạ i đòi nọt p phọt tọt ? ...

Khám nhà làm gì cho vô ích. Tôi không chạ gọt chạ anh Lê Hạ ngọt Hà mà còn ở gọt chọt cọt đọt a chọt khác nọt a rồi. Tôi cũng đã kọt p gọt i cuọt nọt “ Sọt mọt nhạ Công dân ” đó bọt ngọt nhiẹt u con đọt ngọt đọt các ông Nông Đọt cọt Mọt nhạ, Nguyễn Minh Triẹt, Nguyễn Tọt nọt Dũng, Nguyễn Phú Trọt ngọt, Họt Đọt cọt Viẹt, Trọt ngọt Tọt nọt Sang, Phọt mọt Quang Ngọt, Tô Huy Rọt a, Lê Khọt Phiêu, Họt i đọt ngọt Lý lọt nọt Trung ở ngọt, Họt cọt viẹt nọt Chính trọt Quạ cọt gia

Thọt mọt vạ nọt, viẹt biên lạ i đòi nọt p phọt tọt thì họt nọt rọt i lọt i cũng sợ nhạ mọt y lọt nọt trọt cọt thôi. Chọt nọt e bây gì ngọt i ta có nhiẹt u “ sáng kiẹt nọt ” họt nọt. Loạ i “ sáng kiẹt nọt ” nhạ : bọt tù Đọt u Cày không phọt i vì

tôi viết blog, tôi biết tình hình Trung Quốc mà là tôi trốn thuế; bỏ tù Trần Khôi Thanh Thủy không phải vì tôi dám văn bản hóa lời thóa mạ của dân oan đối với chính quyền mà vì tôi đánh lòi mặt ông “ cò mặt đâm thuê chém. mặt n ” đến nhà gây gổ với chính mình !

Hôm là trong nội dung cuốn “ Sấm mệnh Công dân ” có nội dung khác, thậm chí trái ngược với những nhận thức và sự trình bày của các ông đang soạn thảo Công lệnh ĐCSVN và Văn kiện Đại hội XI, để biết là với ông Nguyễn Phú Trọng. Đây là “ đi u nguy hiểm chết người ” nhưng chúng tôi thấy dứt khoát không thể né tránh. Do quan liêu, do chuyên quyền để đoán, do chế độ áp đặt người oai, các ông đã hứa như quay lưng hôm với thức ăn và xa lạ với những Suy tư và việc của nhân dân Việt Nam. Các ông không nhận ra để đi u ý phẫn vì các ông không muốn nhận ra, phẫn vì sự hà khắc của chế độ chính trị mà các ông cố tình tạo ra làm cho nội dung người hoặc sự hãi, hoặc chán ngán không muốn nghe muốn nói gì nã.

Có quyền, có thể, tôi có thể một bày sai nha quá chính đồng đức, người ta muốn làm gì mà chính để. Tuy nhiên, xin cho tôi để nhấc lên lời kể bản “ Tin khốn ” viết lúc 3 giờ sáng ngày 3 tháng 2 vừa rồi như sau: “ Chết chết hèn sợ không đàn áp để ch s , trong khi, con cháu chúng tôi, con cháu những người có lòng tri và con cháu họ vốn sợ còn chung sống mà lòng nghe nhau, mà phẫn bình và phán xét ”.

Hà Nội, giữa đêm 8 tháng 3 năm 2010

Nguyễn Thanh Giang

Số nhà 6 – Tờp thơ Đưa Việt lý Máy bay

Trung Văn – Tờ Liêm – Hà Nội